

Mijn armen hangen langs mijn lichaam en ik bal mijn vuisten. ‘Wie ben jij?’ sis ik.

De man lijkt echter niet onder de indruk. Naast zijn lach is het ook zijn uitstraling die dat laat zien. Hij straalt voldoening uit. Langzaam schudt hij zijn hoofd. ‘Weet je zeker dat je dat wilt weten, kerel?’

Het valt me zwaar om deze onbekende te horen praten. Het is de manier waarop hij het doet. Ik kan het niet precies uitleggen, maar het raakt me.

‘Ja, natuurlijk wil ik dat weten,’ probeer ik stoer over te komen. ‘Het bevalt me helemaal niet dat je me stalkt.’ ‘Denk je echt dat je me voor de gek kunt houden? Je mag dan wel de grote jongen willen uithangen, maar ik zie dat je bang bent. En eerlijk gezegd, misschien is het terecht dat je bang bent. Als je me namelijk dwarszit... Tja, daar kan ik niet zo goed tegen, snap je?’

De adrenaline begint nu door mijn lichaam te stromen. Deze dwaas denkt dat ik onder de indruk van hem ben, en ja, ik moet toegeven dat dat heel even zo was, maar nu? Nee, nu niet meer. ‘Ik wil dat je verdwijnt en dat je jezelf nooit meer laat zien!’ schreeuw ik. ‘En als je dat niet doet, dan...’

‘Ja, wat dan?’ onderbreekt de man me. ‘Als je echt wilt weten wie ik ben en waarom ik je kom opzoeken, kan ik het je uitleggen. Alleen niet hier. Dat lijkt me namelijk niet zo verstandig,’ gaat hij verder terwijl hij met zijn wijsvinger wijst naar Kimberly en de anderen die inmiddels bij mij zijn komen staan. ‘Dus de keuze is aan jou. We kunnen altijd een keer afspreken om een praatje

te maken.'

Ik begin van top tot teen te trillen.